

ՄԵՇԱՐԺԵՔ ԳՐՑԻ ՄՅ ՄՆԱՅՈՐԳՐԸ

Աս շահագրդիու պատառքիս զոր կարեւոր համարեցանը «Բազմավէպ»ի միջոցով ներկայացնել բանասէր ընթերցողներուն, դժբաղբարար անյայտաց բայց առողջ շական գրուածի մը, այսինքն նէ՝ Գրաստարանութեան կամ Զիադարևանութեան (Վեճրինարե) փոքրիկ նշխար մ'է (ինչոք էց պարունակութեանը), գրուած մեւացեալ մագաղամի վրայ՝ ընտիր բոլորքուլ։ Մեր Ձեռագրաց Յանկին մէջ ինձ անծանոթ մէկը գրուածի վերնագիրը նշանակած ժամանակ՝ գրած է յաւելուածով. «անկանի ի թժշկարանէն յունիատապիլ»։ Իրն նիւթեան որչափ որ այլ կարենի է, դիտելով մանաւանդ արքայի մարդաբարոր Սմբատի լաւ ծիավարժութեան սիրափ հանդէն ու հանդերձնաքք, բայց քանի որ Մմ. Գունդստապիլ անուամբ ոչ այդպիսի գրուած մը ցարդ յայտնուած է եւ ոչ իսկ ուրիշ պատմագիրներէն լիշտակուած, գրական հիմ մը չկայ ըստ իս իրեն ինքնագիր կամ թարգմանածոյ քժշկարան մ'ենթադրել եւ աւալ անոր մասն։

Գիրք գիտակոցին մէջ ՄՊԴ-ՑԹ. գըլւլիներն որ նոյնպէս Զիադութութեան նուիրուած են, մէծ պակաս միջոցներ ցոյց կու տան մեզ. կարեիք է արդեօք մեր պատարիկ կամ այդ պակասին լրացուցի համարուիլ եւ կամ մասացած գրւիներուն վրայ եւրեք կատարուած նոր խմբագրութեան մք։ Խնձ կը ենոք թէ պատահանն ըլլալու է ժիշտական՝ նետեւեալ պատճնակներուն համար. Ա. Տրափի որ ալ երկու գրուածոց լեզուն եւս - ըլլալով միջնագրաթեան ռամկօրէն - կը ներկայացնեն ընդհանուպին մէջ՝ բառական նախութիւններ. սակայն մանաւականին գալով՝ կը տեսնենց ակներեւ, որ նախ երկու քին մէջ եղած գրաստի հիւանդութեանց եւ դարձանց կերպարներն (recettes), եւ ապս ընտիր ծին նամաւաւելու համար դրաւած նկարագիրներն ոչ վայս իրարմէ շարքեր են, այլ եւ իրապ նետ խոտոր համեմատութեանց ունին. թէ. Մեր իրատարակած պատառիկ վերնագիրն իսկ - այսպէս եւա, թէ, գունը գլխակարգութեանք, - Գրաստարակութեան ամբողջական գրքէ մը «փոխած» է կամ թարգմա-

նուած. եւ նետեւաբար՝ յինքեան իսկ ամբողջ էր երրեմն, մինչդեռ «Գիրք վլատակոց»ը գլխաւորապէս երկրագրութունուն շուրջը կը գտանայ, եւ միաբուժութիւնը պատահարար նիւթ եղած է անոր՝ ՄՊԴ. գլխէն սկսերպ։

Պարիսի Ազգ. Գրատան 1. 1. 109 հայ. գրչագիրը, որ գրուած է ԺԶ. գարու միջաբը, եւ կը կրէ իր վրայ Քիմիաբանութիւն տիտղոսը, կու տայ մեզ (յէջ 52) նետեւեալ նետաքնական տեղեկութիւնը. «Եւ այս խրանիփ այլ ի նետ պղղական յինքրուն եւ մուխ տալուն էր գրած ի նայն հմատասահրացն Պարիսից, զոր թարգմանեց Հեթում (Ա. Բագաւորն Հայոց՝ յորժամ գնաց ԺԲՌ նեծելով ի վերայ թիշանեցն Սուլդանին եւ կրտորեաց զամկնեսին, եւ գնաց մեծաւ պատիվլի Պալտաստ առ Նոր Խալիֆայն եւ մեծ պարգեւօք դարձաւ. և իմաստաէր ոմն սարկաւագ՝ Ստեփանոս անուն գտեալ առ կայսրն, որ այնափ ազգի ազգի գիր եւ նեզու սուսեալ նաևն առաջին վիլիստացիցին, եւ բերեալ ի Հայոց աշխարհ։»

Այս լիշտակարանին մէջ լիշտակուած երեք գիրքներէն առաջինն, այն է «Ղան Զիոյ պայթարման» , մասը կը կազմէ անշուշտ մեզի հասած հաստակուած. զոր Հեթում Ա. առ Տահէր Ամիրան, կամ Պալտաստ սուլտանին ացելաշ ժամանակամիջոցն (1226) թարգմանել տուա ի պարսկէ (յարաբ) լեզուէ ի նայ բարբառ։ Եւ թարգմանիչն է Խագաւորին ուղեկցող գիտական եկեղեցականներէն մին, այսինքն է՝ Ստեփանոս Մարկաւագ. Խենանուն Հ. Վ. Վ. Անիշան (Ստուան եր 518-9) կը յիշէ նոյն Ստեփանուն որպէս քանինան շակով - համաձայն լիշտակարանին, - «Ժամանօթ է թարգմանիչն Ստեփանուն՝ քանինայ, որ հրամանաւ. Ա. Հեթումը թարգմանեաց ի Պարսից իմաստից զիերպ կերպ փոյսոր շինելն եւ միւեն, սահմանին՝ ջուր տախ», եւն,

բայց Ձիոյ պայմանանի մասին բնաւ կշատրւութեան չըներ. մանաւանոյ թէ Ելառաւանի եր. 487 ծանօթագրութեան մէջ ընդհակառակն կամ Զիառուժութեան թարգմանութիւնը կամ յօրինումն ալ Սիբառ Գունդստավլին կը վերագրէ: Ասկէ կը գուշակեմ՝ որ Ալիշանը կամ Պարփակ յիշառա գրչագրի լիշտուակարանը նանցած ջլլայ, եւ կամ որ աւելի հաւանական է նանցցերէ, բայց Մտեփանոսի մասին եղած այս անորոշ բացատրութիւնը, թէ «Ինդրեաց յարքայն» եւ ես թարգմանելը», եւն, այսպէս հասկցած է որ Մտեփանոս՝ Գուդստավլին թարգմանելու աւած ըլլայ այն:

Յանձնեանի դէպ' ինձ համար ալ անտեկրացին է Ա. որ Գրաստու թժշկորանը՝ ԺԿ. դարու առջն կիում թարգմանուած է յարաբերէնչ՝ Մտեփանոս գիտնակին Մարկուտցի կամ քահանայից ծեռքով: Բ. թէ մեզ հասած մագաղաթեաց թերթերն ամենայն հաւանականութեամբ կարող են նոյն խկ Մտեփանոսի թարգմանութեան հասգոյն օրինակին կամ սլքրինագրին մանացրող մըլլայ: Աւսով զանոնց տպագրութեամբ ծանօթացուցած ժամանակը, կը ինտիւնք ցերպագին այս անձննաներէն, որ ունին ուրիշ պատառիներ՝ որ համին մեզ յուղարկել ծեռագիրն ամրացնելու եւ այնպէս իրատարակերու համար: Այսպիսի հրատարակութիւն մը – և հարկէ ուսումնասիրութեամբ – վերցին աստիճան օգտակար պիտ' ըլլայ նսիս մեր միջադարեան լեզուի արուեստաբանութեան (Leschonologie) եւ երկրորդ՝ ծիստարմանութեան համար՝ նայ ազգաբնակութեան մէջ, ուր հնուց ի վեր ազնի ծիս եւ ծիստարմանութիւնը մեծ տոլուններ տուած է բնաշխարհին եւ օտարաց:

Հ. Բ. Ա.

Ֆրանսացի մը, Պ. Արմանկօ, Ֆրանսայի գիտութեանց ճեմարանին ներկայացուցած է զիւտ մը՝ որով Փարիզ կեցողը պիտի կարենայ նիւ — Եօրցի մէջ անցած բոլոր տեսարանները դիտել: Ճամբորոցութեան ծափերը բաւական կը նուազին այսուու:

Գիւտին հեղինակը իր գործիքին տուած է շարժանկարի (cinématographie) ձև:

Ի ԳՐԱՍՏՈՒՆ ԲԺՇԿԱՐԱՆԷՆ ՓՈԽԱԾ

Ա.

Յաղագս կաղեալոյ

«Գրաստուն կաղն երկու ցեղ է. է որ ի ծածուկ կաղայ, և է որ յայտնի: Եւ որ կամենայ ճանաչել՝ այս է նշանքն: Այս ի մէկ ոտիցն կաղայ՝ նա ի գլխոյն շարժեն ճանչուի և ի կալագիցնեն: Եւ յորժամ հալծեցնեն զգին և կանգնեցնեն որ պաղէ, և ձեռաւը փնդուն յերին և ի ծունդըն և ի կոճըն և ի սմրակըն և ի յետի ոտիքն, նա երեսայ թէ ուստի կու կաղայ: Եւ յորժամ ի դոյր բարուտ գետին կալագիցնեն՝ նա թէ ի սմրակն կենա՝ կաղութիւն նա երեսա: և թէ չմնի ի սմրակն՝ նա եր ընդ զարիվեր հանեն կամ որ ի սանդղմատն կոխէ, նա ի վերայ բազկացն վախնասատի: Եւ յորժամ թապի գրաստոն, նա առաւել յայտնի կաղութիւնն: և եր անկասկած ի շուր ածեն զգրաստոն՝ ի մէկդեն ու ի մէկայն՝ նա թէ ի կուրծքն կամ ի բէճըն կենա՝ կաղութիւնն նա եւ բենա:

Բ

Յաղագս մընտուի

Գրաստ որ Փընտու լինի՝ հեայ խիստ, և լարի պինճըն, թուլնա զլուխն և ամէն զաւովածըն. փայտնայ ոսվին, կորի ի կերոյ. և ի սկիզբն մինչեւ յերեք աւրն շունչն տաց լինի. և ապա պաղէ շունչն և այլընդի. աշվին խփի, և զժար շարժի ամէն զաւովածըն, և տրալով գոզէ, և զըմար բայլ փոխէ. և թէ ընկնի՝ դժար եւ նէ ի յոտն. և լինի որ ըրունէ անդունըն:

Բժշկութիւնն է այս ցաւուս: – Երակն՝ և չորս աւր չուտեցնեն զարի. յետ չորս աւուրն կանգնեցնեն զինք երեք աւր ի գնացք չուր, որ թաղվի ինչվի բովքն ի ջուրն. ու յամենն աւր տարսա մի հանեն